

Do sedel!

1) Dnes večer ať teče, teče medovina,
ať se jí i zkrápí naše rodná hlína.
Dnes večer ať teče, teče proudem med,
ať z výpravy naší vrátíme se zpět.

Ref 2x: Hej, hej, tak do sedel,
není, kdo by nevěděl.
Hej, hej, tak do sedel,
že dnes se jedem bít.

2) Odjíždíme nocí, bohové při nás,
jenom ať se třese každý zrádný Sas!
Odjíždíme nocí dobýt jejich hrady,
zkrvavená kopí pak umyjeme v Labi.

Ref 2x.

3) A když nás smrt zkosí, nebudem se báti,
bohům duši dáme, nejedem se vzdáti!
A když nás smrt zkosí, Morana svou silou,
tak spočine naše tělo pod mohylou.

Ref. 2x

Kníže Sám

1) Houfy jezdců oblých štítů
a mečů v řadách jdou.
Sám Perun vládne nad tím
celou svou nádherou.
Bojovali za své děti,
za své ženy, za svůj trůn.
Ubránili rodnou zemi
v boji proti Avarům.

Vedl je Sám – Tak jest psáno.

2) On je kníže, on je tu pán,
i Frankům to dokáže.
Jak že kouše Slovanský pes,
jednoho dne ukáže.
Pak přišel mír, dlouhá léta
spojil kmeny, spojil svaz.
Dnes nikdo neví, odkud přišel
rozhodně byl jeden z nás.

Zvedejte číše – Sámova říše.

Ref. 2x: Slavná říše, Slované jdou,
za svým cílem, za svobodou.
Kníže Sám vládne nám všem,
černá noc se změnila v den.

Arkona

1) Tam, kde vlny Baltu objímají Ránů zem,
tam se vzpíná město poslední, kde vládne všem
sám Svantovít svou moudrostí a mečem svým.
Tam za hradbou se krása skví s bohatstvím.

- Arkona, město v pohanství
nevzdá se kvůli křesťanství,
jeho hradby odolávají.

Ref.: Brání svou víru rodnou,
po předcích svých, co v nebi jsou, zděděnou.
Brání chám a brání háj,
brání rod, poslední svobodný kraj.

2) Cizáků s křížem přichází jak hejna much,
posvátný kuň chrám obchází, tu vládne bůh
jen slovanský a pohanství se nevzdává,
Arkona poslední je vzdor – tu zůstává.

- Lodě se z moře vracejí
a jezdci bránou vjíždějí,
Arkona žije stále dál.

Ref.2x.

Jarovít

1) Pole nám plodí tak, jak to má být
a nad námi vládne bůh Jarovít.
Pokrývá stromy, plody listím,
v srdci ho máme, my žijem vždy s ním.

Ref. 2x.: Jarovít, Jarovít, Jarovít je náš pán,
s jeho silou v boji nikdo z nás není sám.

2) Praporce vlají a nesen je štít,
nad zástupem kráčí sám Jarovít.
Za naši zem, za naši čest,
ukážem cizákům Slovanů pěst.

Ref. 2x.

3) Nezbyde nic, když přijmeme křest,
jen otroctví a zmar našich měst.
Tak rozhodl sněm, my půjdem se bít,
za slovanský svět, s námi Jarovít.

Ref. 2x.

Vyznání

1) Poslouchej, co ti teď zpívám,
poslouchej, jak to mám já.
Víru svou v srdci ukrývám,
staletími se přechovává.

V bozích mých je ohromná síla,
jejich mir zachovávám.
Krev Slovanů mi koluje v žilách,
úctu svou a pokoru mám.

Ref.: Svantovít bohem je bohů,
Perunův hrom vláhu dá.
Mokoš a pár Velesa rohů,
[:Slovan, tak to jsem já.:]

2) Zemí mou je Rujána zlatá,
stejně tak i Kyjevská Rus.
Dědům svým jít věrně v patách,
moudrost jejich mít aspoň kus.

Medovinou připíjím dále
na předky, bohy a nás.
Na sílu, co odolá skále,
jen ať zní Slovanů hlas.

Ref.

Kníže Krut

1) Psáno v dávných kronikách je rok 1105,
obodrické zemi vládne kníže Krut, již starý kmet.
Dlouhá léta panování, Obodritům vrátil čest,
na hostinu poslední, nepřítelem pozván jest.

- Víno je – nalité,
- smysly už – jsou zcela opité.

Ref.: Tak zrada se skrývá,

- ve stínu číší, vrazi tiší.

Tak zrada se skrývá,

- kníže umírá.

Vrátil vládu bohů slovanských, zas volil sněm,
a od cizáků německých vyčistil svou rodnou zem.
Krut však úkladům jen stěží může odolat,
páže Jindřich s kruta chotí líčí hrozný pád.

- Kdepak jsou – bohové
- Zkrápí zem – krev barvy nachové.

Ref.